Reducția eului la nivelul privirii pe care o avem asupra realului

On August 09, 2021

Ceea ce vezi în mintea ta are la bază tot ceea ce ai perceput ca fiind o altă treaptă către un nivel de înțelegere mai profund al sinelui tău.

Am fost sâmbătă la concursul de running "Hit The Egg" din Vatra Dornei. Aș mai merge o dată, chiar dacă imediat după concurs am spus că nu voi mai merge niciodată. Primii 10 km au fost o nebunie totală, fiindcă și nebunia are câteodată un preț care se numește *"Altitudine 1600 metri"*, adică 10 km urcare abruptă. Şi în timp ce majoritatea concurenților urcau dealul abrupt în șir indian, cu pași mici, apropiați, și eu încercând să țin pasul cu cei mai buni, mi-am dat frâu liber imaginației, îndrăznind pentru o clipă să rescriu regulile unui urcuș cu peripeții.

Primul gest al manifestării imaginației este să surprindă intangibilul unei realități bazată pe niște fapte de necontestat, dar totuși mult prea exterioare în ce privește adevăratul sens al lucrurilor. Ce vreau să spun este că, în acel moment, gândurile îmi înălțau inspirația spre redescoperirea propriei persoane pusă în ipostaza unui regizor capabil să controleze foarte bine ceea ce se întâmplă, pentru a putea conduce schimbarea în direcția unei noutăți totale, având în față o provocare de neuitat.

În filmul ce se derula în mintea mea încercam să văd dacă nu cumva acolo unde oamenii nu pot genera revoluții tehnice ale cunoașterii, se naște o anumită tensiune de natură să instaleze o stare de moment care se evaporă în scurt timp. Or la fel cum pictorul oferă publicului o perspectivă asupra realității determinată nu doar de propria viziune, ci și de curentul artistic, tot așa regizorul poate să construiască o perspectivă care îl condamnă sau îl elogiază pe erou în funcție de ceea ce-l "rănește" mai mult: incapacitatea de a se împăca cu eșecul.

Leadership: Modalitatea în care concepi imaginea de interpretare a unei realități faptice, se naște din posibilitatea de interpretare a unei situații în care jocul de rol este exprimarea spontană a unei povești adevărate?

Imaginația mea a ajuns până acolo încât m-am văzut actorul principal într-un film în care acțiunea plana între real și fabulos, toți concurenții urcând fără să știe ce-i așteaptă în vârf și, în același timp, fără să știe că au totul la îndemână pentru a se distra. Iar un asemenea actor principal, jucându-și rolul aparte, știe să strălucească, știe să sugereze însemnătatea plină de naturalețe a personajului său chiar și atunci când vine vorba de ceva la fel de aparent necontrolat ca senzația de irealitate.

Altfel spus, filmul pe care imaginația mea îl developa ajungea la esența existenței unei versiuni concurente a adevărului care se dorește a fi literalmente o revelație a naturii realității unei ființe care devine invizibilă din cauza caracterului absolut și infinit al spațiului din eternitatea timpului. De altfel, prezența mea în spațiul simbolic al imaginației părea să fie conceput mai degrabă ca un "plin", ca o concretizare a unei imagini de scenă, decât ca un "gol" atribuit unei profunzimi figurate.

Şi uite așa am ajuns regizor, nu prin găsirea unor unghiuri potrivite de filmare, ci redând spectacolul unei urcări abrupte printr-un unghi de receptivitate diferit, prin prisma unei imaginații care rescrie realitatea prin efectul de martor, în termeni de anumite experiențe fulminante sau de condiționări subite, pentru a o face să corespundă emoțiilor trăite de un personaj de poveste.

Leadership: Poți să te raportezi la experiența vizuală dintr-o perspectivă de înălțime auctorială care te poate ajuta să descoperi partea de plus-valoare pe care o poate aduce modificarea percepției propriei persoane la nivelul interacțiunii cu cei din jur?

Rolul pe care l-am jucat în propriul meu film, inspirat din realitate, a fost acela de a-mi trezi toate simțurile, spunându-mi că nu trebuie să iau și să consum o varietate de momente numai cu privirea, ci să încerc să îmbin o poveste captivantă cu un un alt simț, ascuns, al amintirilor, al legendelor vii, al gândurilor secrete, al imaginilor cu iz de senzațional, al nostalgiilor de-o viață.

Pe bună seamă, imaginarul este suferința unei despărțiri de realitate, dar în același timp indică o schimbare a percepției despre ce înseamnă o lume care se ghidează după principiul "ceea ce vezi în mintea ta (adică nu în mod direct cu ochii) are la bază tot ceea ce ai perceput ca fiind o o altă treaptă către un nivel de înțelegere mai profund al sinelui tău".

Or acest fapt se asociază cu ivirea unui punct de vedere exprimat de John Fowles în cunoscutul roman "Daniel Martin":

"Am mai avut această experiență, dar nu s-a mai repetat cu aceeași intensitate. Este foarte straniu, ca o întrerupere a timpului. Timpul încetează să mai existe pentru un interval scurt. Simți că nu ești nici cel care a pictat fresca nici tu, arheologul modern. Dacă ești ceva, ești pictura însăși. Mă iertați că trebuie să mă exprim prin metaforă, nu găsesc alte cuvinte. Exiști, dar nu în timp. Ai fost acolo dintotdeauna. Fără trecut său viitor. Datele din istorie, cronologie sunt paravane ca cele de care vorbeam adineauri."

Există versiuni concurente ale adevărului exprimat de John Fowles, dar cea mai importantă este aceea că orice experiență pe care o trăim, o trăim prin însăși felul în care privim lucrurile în încercarea de a deveni una cu ele, într-o realitate a cărei acceptare și înțelegere ne ancorează într-un spațiu ambivalent: al creației și al alterității.

Partea de plus-valoare pe care o poate aduce modificarea percepției propriei persoane la nivelul interacțiunii cu cei din jur este dată de capacitatea ta de a experimenta anumite situații din punct de vedere al modului cum controlezi experiența realității, astfel încât aceasta să capete un sens aparte în mintea ta, dar și în mintea celor din jur.

Deci, partea de plus-valoare coincide cu imaginația regizorului. Ea se referă la acea capacitate de care numai tu poți să dai dovadă într-un moment în care nimeni nu se asteaptă, adică atunci când realitatea oglindește filmul pe care tu ți l-ai făcut în cap.

Reducția eului la nivelul privirii pe care o avem asupra realului se poate corela cu experiența de cunoaștere a realității din prisma unui intelect care intuiește întreguri și poate vedea particularități în necesitatea lor.

Așa cum un artist poate să realizeze printr-un mic și neînsemnat desen ceva mai important decât realizează altul într-o mare pictură, tot așa și eu am putut să exist într-o realitate în care nu există o graniță între figurativ și simbolic, sau mai bine zis într-o poveste de viață în care nu mai știu care este personajul cu adevărat important: cel din film sau cel real?

Source: https://neculaifantanaru.com/reductia-eului-la-nivelul-privirii-pe-care-o-avem-asupra-realu